Дмитрий Мосийчук – выпускник 1998

«Озорные наигрыши»

1997 – 2002

Для Вас поёт
Дмитрий Тосягин

'Muziek helpt altijd'

Vergis u niet als Paul de Leeuw op zijn oudejaarsshow de Russische zanger Dimitry naar voren haalt. Want bontmuts en troikapak ten spijt: Dimitry Mosa woont gewoon in Mensfort in Eindhoven. Sinds een paar jaar, omdat hij Nederland zo'n ontzettend leuk land vindt. „Jullie zijn zo aardig."

door **Max Steenberghe**

Ja. Natuurlijk is hij wel eens eenzaam. Hij heeft een keurig huisje, gezellig ingericht, foto's aan de muur, kerstversiering alom, maar toch kan het er wel eens stil zijn. Geen wonder. Vader woont in Siberië, moeder in Noorwegen, oma in Oekraïne; niet naast de deur. Maar als het hem te veel wordt, dan pakt hij de harmonica en speelt een deuntje. „Muziek helpt altijd", zegt hij.

Muziek vult het leven van Dimitry Mosa. Passend bij zijn jongenskoppie en postuur - net 1.60 - heeft hij een heldere hoge knapenstem die hij combineert met de knoppen-accordeon. Maar zijn grootste succes is een solo, Schuberts welbekende wonderschone Ave Maria, dat hij vaker en vaker op begrafenissen zingt. „Iemand had het gehoord op mijn cd en vroeg of ik het in de kerk wilde zingen. Dat hoorden anderen mensen die me ook vroegen en zo ging het van mond tot mond. En nu word ik gebeld door pastoors."
Het is bijzonder, zingen op een begrafenis. „De allereerste keer deed ik het niet goed", zegt hij. „Ik zag al die verdrietige mensen in de kerk en daar werd ik zelf ook verdrietig van en dat was niet goed voor mijn stem. Ik heb toen tegen mezelf gezegd: als je de mensen echt wilt helpen en troosten, moet je dat doen door mooi te zingen, niet door verdrietig te zijn. Sindsdien concentreer ik me op het lied. En ik zie dat dat inderdaad meer helpt."

Wie zijn biografie leest - te vinden op www.dimitrymosa.nl - denkt al snel een reden te hebben gevonden voor de triestheid. Dimitry werd 28 jaar geleden geboren in Siberië, een naam die meteen rillingen op ieders rug roept. Maar nee, dat was het toch niet. Hij herinnert zich weinig, vooral kou, maar ook vrolijkheid. Toch was Siberië niet goed voor de kleine Dimitry. Hij kreeg een huidziekte en moest op doktersadvies naar warmere streken. „Ik had overal wonden, mijn haar viel uit. Ik ben toen bij oma gaan wonen, in de Oekraïne."
„En ja, ik ben beter geworden. Niet door de warmte of medicijnen, maar door de raad van een oud opaatje dat daar woonde. Die liet mijn oma berkentakken snijden en urenlang koken. Daar moest ze me mee wassen en na negen dagen was ik rein. De doktoren snapten er niks van."

Opgroeien bij oma kreeg een tweede gevolg: op zolder vond hij een knoppen-accordeon. „Eerst dacht ik dat het een typemachine was maar ik kreeg er geen papier in. Toen ik geluid hoorde ben ik er mee gaan spelen." Het spelen ging als vanzelf, en daar kwam als vanzelf ook zingen bij. Al snel zong hij op feesten, met groot succes. Hij won talentenshows en zong zo mooi dat de directeur van de technische school hem aanraadde te kappen en het conservatorium te volgen.
Ook daar werd zijn talent meteen herkend en binnen vier jaar had hij zijn diploma, eerste graad. Plus een baan: het folkloristisch gezelschap *Ozornïye Nalgrischi* vroeg hem toe te treden en met hen trok hij door Rusland plus een paar maal door Europa. Ook door Nederland.
„Dat land viel me meteen op. Zo schoon, zo netjes, alles keurig geregeld, vriendelijke mensen vooral."
Dat laatste kwam goed uit, want na een paar jaar moest de groep inkrimpen en Dimitry viel buiten de boot. Hij kwam goed terecht, werd op verzoek secretaris van de wethouder van cultuur. „Maar dat verdiende niet veel en ambtenaar zijn vond ik niet zo leuk als muziek."

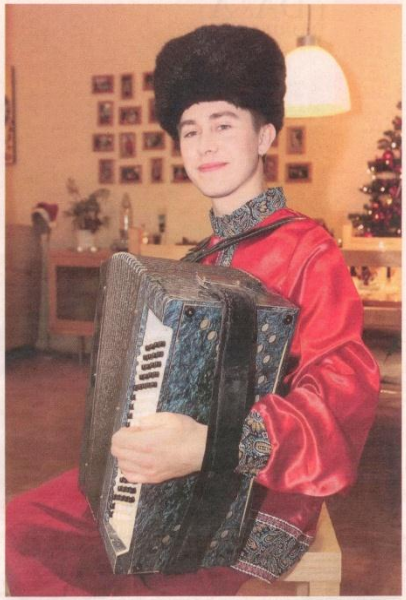

Dimitry Mosa foto **Ton van de Meulenhof**

Een paar keer zocht hij weer troost in Nederland, daar voelde hij zich thuis en opeens was er het besef: daar moet ik wonen. „Mijn vrienden hebben me geholpen, borg gestaan, de papieren mee geregeld en ik kon komen. Het was moeilijk om afscheid te nemen van oma, maar die zei: volg je hart."
Zodra hij hier een sofi-nummer had, stond hij bij het uitzendbureau. Dat had geen werk als zanger, ook niet als muziekleraar omdat zijn Oekraïense papieren hier niet gelden. Maar wel als afwasser. En zo stond Dimitry de volgende dag in de kantine van Philips Lighting. Daar staat hij nu nog, als catering-medewerker, hij bakt kroketten en frikadellen. „Lekker, maar niet te veel."

Maar natuurlijk bleef hij zingen en als vanzelf begon het weer: in de kroeg, op partijen. En op een nationale talentenjacht, die hij als altijd glansrijk won. In de jury zat, naast Jacq, d'Ancona en Henk-Jan Smit, ook Paul de Leeuw. „We hebben eventjes gepraat en Paul vond mij wel leuk en toen ik later zijn programma zag hem ik hem gemaild of ik mocht zingen, en dat mocht." Dat mocht, al drie keer, en straks met oudjaar de vierde.
Het helpt allemaal naar het grote doel: fulltime zanger. Al had Dimitry een probleem: hij durfde geen geld te vragen. Ook daar is een vriend tussen gaan zitten als manager. „Ik zei telkens 'Geef maar iets', maar dat werkt niet in Nederland", lacht hij.

В данный момент Дмитрий занимается концертной деятельностью в Голландии , участник различных телевизионных программ и радио передач